

νη της τελετής ήταν ένα να το από πρόσωπο... Και τον Ξαναείδε πράγματι τον z. 'Αλφρέδο. Πώς όμως κατούθησε να αναζητηθεί και να μην προδοση το μυστικό της! Πόσο αγωνίστηκε γι' αυτό!...

Η φρούα 'Αδέλα βόηκε από τότε στο πρόσωπο της Λουίζας την εμπιστευμένη της φίλη. Περιοδών τις μέρες τους μαζί. 'Ο άνετρο-πόλος, ο ρεμβόδιος χαρακτήρας της νεαρής γήρας της έδινε κάποιον σοβαρότητα, την οποία απείλησε πάρα πολύ η γυναίκα του 'Αλφρέ-δου. 'Εξάλλου, ο z. ντε Λωραναν πρόσθεσε σιγά-σιγά περισσότερο το άβυσσώδη αυτό πλάσμα, το οποίο στην αρχή δεν του είχε κάνει καμ-μιά εντύπωση. 'Η 'Αδέλα ήταν μια τρελή φύσι, καλή κατά τα ή-λια, μιά που μπορούσε εύκολα να παραστρατήσει. Και ο 'Αλφρέδος έ-βλεπε τώρα ότι η σχέση της με την νεοία ντε Λινά μπορούσαν να της είνε πολύ ευεργετικές. Και η εργαδικότη άποκαταστάθηκε γρη-γορά, ανάμεσα στις τρεις αυτές ερωτήσεις.

Πόσο ευτυχήσαν ήταν τωρα η Λουίζα! 'Η χαρά την πλημμύρι-ζε και την μεθούσε, όταν σκεφτόταν πού θεοί είχε καταλάβει στην ζωδιά εκείνον, τον οποίο θα ξεχωριζε ανάμεσα σ' όλους τους άν-δρες και τον οποίο θα αγαπούσε με όλη τη θέρμη της, και αν άνοιξη δεν του χρεωστούσε τη ζωή της ίσως αϊ' εκείνο εκεί το βράδι...

Σ' αυτό το μεταξύ, η μητέρα της Λουίζας έξεδηλώσε την επιθυμία να Ξαναγείρη στο χέμμα της και η Λουίζα βρέθηκε στην ανάγκη να τη συνοδεύρη. 'Η μέρες περνούσαν πολύ άγρυπνα στον πύργο της βα-ρώνης. Και η Λουίζα σκόληζόταν ότι, χωρίς την έλπιδα να Ξανα-δθ έδεινον πού είχε άρθσει στο Παρίσι, η ζωή της δεν θα ήταν τί-ποτε άλλο από έναν άργό θάνατο.

Μιά μέρα, έπειτα από δυό ή τρεις ήδομαδες, καθότανε μαζί με τη μητέρα της, η οποία διάβαζε τα γράμματα που της είχαν φέρει αϊ' το Παρίσι.

— 'Α! Θεέ μου! Έκανε Ξεγάνα η βαρώνη. Τι φοβερό δυστύχημα!
'Η Λουίζα ανατινάχθηκε.
— 'Η νεοία ντε Νορθλίλι έζησε την ζωή της, εξακολούθησε η βαρώνη, τη φτιοχ της 'Α-δέλα. Ένα ξεχωριστό χρονόλογημα σ' ένα χορό...
'Η Λουίζα δεν μπορούσε να κρατήσει πια.
— Καί ένοιος; φώναξε. Θα πελάη κι' ε-κείνος από τη θλαή του!... 'Ω! Θεέ μου, Θεέ μου!...

Και Ξέσπασε σ' ένα άπελημένο κλάμα, ένω η μητέρα της την καττάσε με άπορία.

Τρεις μήνες άργότερα, η Λουίζα βρισκότα-νε για πρώτη φορά μοναχή με τον 'Αλφρέδο, από τότε πού είχε Ξαναγείρη και πάλι στο Πα-ρίσι. Σ' όλο αυτό το διάστημα η εργαδικότης μεταξύ τους είχε μεγαλώσει άκομη περισσότερο. Με ένα βέβαια, με ένα χαιρώλο, έλεγαν ο ένας στον άλλον τη σκερή τους, μη ποτέ, ποτέ δεν είχαν προφέσι τη λέξη που και οι δυό τους προήμαν εν τούτοις σ' άποψαν.

'Ηταν τριάντα Μαίον εκείνη την ήμέρα. 'Η ίδια ποστή, πού κουβάλλησε και πάλι άόλοχο το Παρίσι στη βασιλική πλατεία και στα βουλεύατα. 'Ο 'Αλφρέδος έμινε γι' μια στιγμή σιωπηλός, κοι-τάζοντας τη Λουίζα στα μάτια.

— 'Αν σάς ζητούσα κάτι... της είπε έπειτα.
— 'Αν μου ζητούσα κάτι... Ξέσπασε τότε η Λουίζα. 'Ω! και τη ζωή μου άζητη θα μπορούσε να μου ζητήσετε σήμερα!...
'Ο 'Αλφρέδος άρπάξε τότε με μιάς το λεπτό της χείρ και της το γέμισε με φίλια.

— Και αν σάς ζητούσα να μ' αγαπάτε... να γίνετε γυναίκα μου! τη ρώτησε.
— 'Ω! Θεέ μου, είτε η Λουίζα, σήμερα μου το λέτε αυτά; Την ίδια μέρα πού πριν ένα χρόνο μου σάσατε τη ζωή! 'Ω, Θεέ μου, δεν με άναγνωρίζετε λοιπόν, 'Αλφρέδε!

Εκείνος έκανε ένα θύμα προς τα πίσω και έσχεσε το χέρι στο μέ-τωπό του. Τότε μονάχα την άναγνωρίσε, έπειτα από ένα χρόνο. Και την έσφιξε με λαχτάρα στην αγκαλιά του!...

ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

Μεταξύ των περιεργότερων συμπτώσεων που άναγιγρόνται από την ιστορία είνε και η Ξη; 'Ο Βοναπαρτής του ο νικητής τον στο Βατερώ Ουέλλιγγτον έ-γεννήθησαν τον ίδιο μήνα, οι δέ Σωδοί ποι-ητάί Βέρονς και Χόγγ την ίδια μέρα. Οι νε-γρολίτεροι δραματικοί συγγραφείς της Ε-ρωάλις, ο Σαίξπηρ και ο Θεοβαίνος, απέ-θαναν κι' οι δυό την ίδια μέρα, δηλαδή στις 23 'Απριλίου 1616. 'Επίσης άξιοσημείωτη είνε και η συμπτώσις ότι ο Σαίξπηρ και ο μέγας 'Ιταλός ζωγράφος Ραφαήλ απέθαναν κατά την ήμέρα των γενεθλίων των.

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

('Από τὰ σκαρδικὰ φύλλα έλου του κόσμου)

— 'Ήθελα να σου πης με λίγα λόγια τί φρονείς περί έρωτος, περί γάμου και περί διαζυγίου.

— Μιά αυτά, νομίζω, είνε τρία άμοφορετικά στάδια, της ίδιας... άποφάσεως!...

'Η λύσις της άπορίας:
— 'Ήθελα να Ξερα για πού λόγο λέγουν ότι ο άνθρωπος κάνει με-γαλύτερος καταστροφές με την πενήν, παρ' ό με το σαθί...

— Γιατί άβλουστατα, με το σαθί δεν μπορεί να άπογοήρη κανείς... σναίλαγματιές!...

Μεταξύ δύο άπορημένων νεφρών:
— Λοιπόν, ο άρραβοναστικός σου λέει πώς όταν στεφανώθητε θα διατέλη αιώτες μέσα στο σπίτι. Μιά τότε για πού λόγο τον παίρνεις;

— Δεν καταλαβαίνεις, χαϊνή μου; Για να του άποδείξεω έμπράκτως πού κι' όζι με λόγια, ότι έχειν λάθος!...

— Αποθύμησε ποτέ σου, Αλιζα;
— Μονάχα μιά φορά. 'Αλλά γιατί τωρα τόσο άσχημα στο κεφάλι, ώστε δεν Ξαναδοκίμασα να κάνω αυτό το... άστείο!...

'Ο Μέντελ ζητεί έλεημοσύνη από τον τραυ-λίτη Σολομών.

— 'Αδύνατον! του λέει αυτός. 'Ας πεί το Ξο-δείο για τον άδερφο μου, τον οποίο ανα-τηρώ...

— Εν τούτοις, κύριε Σολομών, ο άδερφος σας λέει πώς δεν του δίνετε ποτέ πενήνα...

— Τότε, Μέντελ, πώς έχεις την άκαίτησι να καθ' όμοια φρονιά; άφ' όθεν δίνω πενήνα στον άδερφο μου;

'Ο Γιάγκι άκούσε κάποτε ότι η θεομότης διαστέλλει τα άντικείμενα και ότι το ζούτο τα σαστέλλει. Φιλικάως καθός ήταν, πήγε, βρή-ξε τον ραββίνο και τον ρώτησε αν αυτό ήταν άλήθεια.

— Για Ξηρήσέ μου, πώς γίνεται ένα τέτοιο πράγμα, του είπε. Σ' είνω άνθρωπος του Θεού και θα Ξέρης αν είνε άλήθεια.

— Και βέβαια είνε άλήθεια. Δεν παρατήρη-σες το καλοκαίρι, όταν κάνη Ξησι, ή... μέρες μεγαλώναν, και... μεζαρίωναν πάλι το γεμώνα με το ζούτο!

'Ο γήρος ραββίνος Μαρκονάου βρισκόται στον Παράδεισο. Αν-στηγός όμως δεν παύει από του να σιωπούνται με άλλος άδους σνα-ντά. Μιά μέρα λέει στο Θεό:

- Δέ μου λές, Θεέ μου, τι είνω για σένα γίλια ζούνια;
- Για μένα; Ένα λεπτό.
- Και ένα εκατομμύριο ήρες στερολίνες;
- Ένα εκατομμύριο λίρες; Μια πενήνα.
- Κάρισέ μου τότε, Θεέ μου, μιά πενήνα!
- Εύχαριστός. Περίμενε ένα λεπτό!...

Στην κηδεία του βαυβελιώτου Βόμορο ένας Έβραίος, νεαρός γιορκιά, κλαίει δυνατά και με λυγμούς.

'Ο ραββίνος, βλέποντάς τον σ' αυτή την κατάσταση, τον λυπάται και τον πλησιάζει.

— Ιουάκ, του λέει. Έχεις δικιο να κλαίωσι τον Βόμορο. 'Η-ούρησε όμως... Σ' τί χρησιμοποιών τα δάκρυά σου;... Κι' έπειτα, στο κάτο-κάτο, δεν ήταν συγγενής σου!...

— Μια γι' αυτό άρρωθός κλαίω! απάντησε ο Έβραίος.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

'Η άρχαία πόλις Νινευή είχε περιφέρεια 40 μιλίων και τα τείχη της είχαν ύψος 100 ποδών. 'Η Βαβελών είχε περιφέρεια 60 μιλίων και 100 γάλανες πό-λες. 'Ο έν Έρφέρι ναός της 'Αρτέμιδος, για την άνάγεσιν του οποίου χρεωστήσαν δυό περίου αιώνες, είχε ύψος 425 ποδών. 'Ο περίφημος λαβύρινθος της Κρήτης πε-ριείχε 12 μεγάλες αίθουσες και 3.000 δο-μάτια. 'Η Καρχηδών είχε περιφέρεια 25 μιλίων, αϊ' δε 'Αθήνα επίσης 25. 'Η έκτα-σις των τειχών της άρχαίας Ρώμης ήταν 13 μίλια.

